

hanem megbízásából az építést vezető mérnök egyenliti ki az egyes munkásoknak, lényegileg ez az összeg is az ő bevételeinek tekintendő, úgy, hogy az ezen összeg után járó forgalmi adó lérovási kötelezettsége is őt terhelte.

A saját vállalatból a saját üzemben felhasznált anyagok értéke nem esik általános forgalmi adó alá. (Közigazgatási bíróság 2723/1924. P. sz.). Panaszos fél terhére azon az alapon lett az adó kivetve, mert mint takarmánykereskedő az üzemében tartott lovak takarmányozására felhasznált zab és széna értéke, mint adóalap után járó általános forgalmi adót le nem róta.

A kiszabás jogtalanságát vitató panaszt alaposnak elismerni és az adó törlését elrendelni kellett, mert az 1921: XXXIX. t.-c. §1. §-ának második bekezdése, valamint a 130.000/1921. számú pénzügyminiszeri utasítás 34. §. harmadik bekezdése szerint adózónak csak a saját vállalatából az adókievési időszak tartama alatt elvett és a *saját háztartásában* felhasznált áruk pénzértékét rendeli az adóalaphoz hozzászámítani, a panaszos tehát mint terménykereskedő az általa az üzemében tartott lovak etetésére felhasznált zab és széna értéke után általános forgalmi adóval jogosan meg nem terhelhető, mert ez a takarmány nem a panaszos saját üzeméből vagy vállalatából származik, hanem azt a panaszos pénzért vásárolta és ez nem is a panaszos saját háztartásában lett felhasználva, hanem az az általa folytatott üzletnek olyan kiadását képezte, mely mint üzemi költség az adóalapba be nem vonható.

Ártéri árkokból kitermelt fa után általános forgalmi adó nem jár. (Közigazgatási bíróság 16876/1924. P. sz.). A pénzügyigazgatóság általános forgalmi adófizetési kötelezettséget állapított meg az ármentesítő társasággal szemben az ártéri árkokból eladott fák után. Az ezt megtámadó panasz alapos. Téves ugyan a panaszban elfoglalt álláspont, hogy az ármentesítő társaság általában forgalmi adómentes, mert bár az 1871. XXXIX. t.-c., de főleg az 1884: XIV. t.-c. és ez utóbbi indokolása alapján, az ily társaságok közécélt szolgáltnak, a forgalmi adófizetési kötelezettség, az utasítás 13. §-ának utolsó bekezdésében foglalt szabály szerint még a közécélu intézményeket is terheli, ha kereseti tevékenységet folytatnak.

A jelen esetben azonban az ingatlanról eladott fa adókötelezettségét megállapítani nem lehetett, mert az adó alá vonás előfeltétele: erdőgazdaság, erdőüzem folytatására adat nincs, nem erdőterületről és illetve nem erdőüzemből, vagy erdőgazdaságból eredő, hanem az árkokból kivágott famennyiség után pedig forgalmi adó nem jár.

Az általános forgalmi adókötelezettség fennáll akkor is, ha az eladó olyan árut ruházott át, amely természetben nem ment át az ő birtokába. A csekk utján történt fizetés az adóalaphoz számítandó akkor is, ha a csekket utólag nem váltják be. (Közigazgatási bíróság 1283/1925. P. sz.). Indokok: A. m. kir. adóügyi utmutató és ellenőrző hivatal megtámadott határozata pótlólag általános forgalmi adót állapít meg, 1. a nagy tételekben vett és eladott liszt teljes eladási ára, 2. a R. étterem és büffetől a szállított pékáruk részben csekk, részben készpénz utján beszedett ellenértéke után.

A panaszos megtámadja a határozat ténymegállapítását, összességét és a jogelbírálás helyességét is.

A ténykérdésben panaszos azt vitatja, hogy hozzá lisztvétélár be nem folyt, hanem tőzsdén játszott, vagon-tételekben lisztet kötött le magának, de ezt át nem vette, hanem a kötlevélen alapuló jogát ruházta át és kapta a kötlevélneni és napi ár közti különbözetet és tényleges bevétele mint zsoldai nyereség, csak ez volt, ennek végösszege jóval csekélyebb, mint a megállapított alap és a hivatkozott előző beadványai szerint ez nem tartozik kereseti foglalkozása körébe, adó alá nem vonható és előző észrevételei szerint, a 2. csoportba tartozó tételek egy részénél a csekk még honorálva nincs, tehát nem adóköteles.

A bíróság ezt a panaszt alaptalannak találta. Adózó ténybeli védekezése egy tételtől eltekintve, ahol stornirozást állít, de nem bizonyít, az elsőfoku hatóság megállapításának helyességét erősíti meg. Nem vitás, hogy a megvett lisztet tovább eladta és ez esetben az adóalap nem a nyereség, hanem a teljes vételár. Itt nem a tőzsdei árkülönbözetre irányuló játékról, hanem effektív vétel és eladásról van szó, ahol a fizikai átvétel, vevő üzletébe vagy raktárába szállítása és tényleges átadása helyett, az áru az eladónál maradt és adózó ezzel szemben disponált. Az 1921. évi t. c. 30. §. 6. bekezdése, illetve az Utasítás 19. §-a értelmében az adókötelezettségre nézve befolyással az a körülmény, hogy ugyanarra az áruura nézve ismételt átruházás jött létre, még az esetben sem bir, ha természetben nem is ment át az áru minden egyes szerzőnek tényleges birtokába. Adózó, ha nem is volna pék, aki liszt adásvételével keresetszerűleg foglalkozik, adókötelezettség alá esnék ezen huzamos időn át és rendszeresen kötött üzletei révén, mint lánckereskedő. (Utasítás 8. §. 1. b.)

A második csoportba tartozó hiánymegállapítással szemben is alaptalan a panasz, mert a hivatkozott törvény 31. §-ának 3. b., illetve az utasítás 35. §-a értelmében az a körülmény, hogy a fizetés nem készpénzben, hanem csekkel történik, nem változtat az adókötelezettségen még az esetben sem, ha a csekket utólag nem is váltják be.

A állatforgalmi adóért, adócsalás esetétől eltekintve, az eladót egyetemleges fizetési kötelezettség nem terheli. (Közigazgatási bíróság 2479/1924. P. sz.). A vizsgálati iratokból megállapított tényállás szerint panaszos az 1923. évi március hó 27-én megtartott országos vásáron 1 drb tehenet adott el bementése szerinti 152.000 koronaért egy előtte ismeretlen egyéneknek, aki azt ugyanakkor tovább eladta 150.000 koronaért Cs. K.-nak, aki ezután a vételár után járó állatforgalmi adót lefizette. Ez alkalommal kiderült, hogy az első vevő, akinek kilitét kinyomozni nem sikerült, a tehenet nem iratta át nevére és a 152.000 korona vételár után járó 4560 korona állatforgalmi adót sem fizette le, miért is a pénzügyigazgatóság panaszost, mint eladót és egyetemleges fizetésre kötelezett felet, az állatforgalmi adóról szóló törvény végrehajtása iránt kiadott 1921. évi 119.600 számú pénzügyminiszteri utasítás 5. §. 5-ik bekezdésére való hivatkozással a meg rövidített 4560 korona állatforgalmi adó megfizetésére kötelezte. A panasz alapos.

Panaszos a vizsgálat során meg nem cáfolt állítása szerint a tehenet szabályszerűen kiállított marhalevél mellett adta el a vásárban és a vételárat a marhalevélnek megfelelő részén névaláírásával bevallotta és ezzel az 1921. XXXIX. t. c. 18. §. 2-ik bekezdésében előirt kötelezettségének eleget tett. Ugyanezen törvény 19. §-a szerint az állatforgalmi adót a szerző fél köteles leróni. Sem a hivatkozott törvény, sem a végrehajtási utasítás nem tartalmaz olyan rendelkezést, hogy az adó lerovása tekintetében az eladó felet a vevővel együtt egyetemleges fizetési kötelezettség terhelné, a 119.600/1921. sz. végrehajtási utasításnak a kir. pénzügyigazgatóság által idézett 5. §. 5. pontja pedig az egyetemleges felelősséget csupán adócsalás esetére állapítja meg abban az esetben, ha a felek a vételárat a valóságosnál alacsonyabb összegben vallják be. Minthogy adófizetési kötelezettséget törvényes rendelkezés hiányában megállapítani nem lehet, a panasznak helyet adva, panaszost a tőle egyetemleges fizetési kötelezettség címén követelt általános forgalmi adó megfizetésének kötelezettsége alól fel kellett menteni.